

בעלון נעסוק בתוכן שיעור 578 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצור", בנשיאות מ"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 465 שנה י' העלון מוקדש לע"נ מרת דינה בת שרה ז"ל - ט"ז איר - י' איר תש"פ

אָמֹר - תוכן ענייני הפרשה

929 פ' 2918

בפרשת אמר יש 24 מצות עשה, ו-39 מצות לא תעשה.

החלק הראשון של הפרשה עוסק בקדושת הכהנים. ובחלק השני עוסקת הפרשה במצוות המועדים והחגים בימות בשנה וקרבתיהם. כתוב בפרשה (כג, טו): "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת מִיּוֹם הַבִּיאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפֶה". פסוק זה הוא המקור לספירת העומר: 'מצות עשה מהתורה שיספור כל אחד מישראל 49 ימים - שהם שבעה שבועות, גם בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין קרבן העומר'.

ובמדרש (רבה ויקרא פ"ח ו') מצינו בחשיבות קיום מצוה זו, אמר רבי יוחנן: לעולם אל תהי מצות העומר קלה בעיניך, שע"י מצות העומר זכה אברהם אבינו לירש את הארץ. ועוד מצינו שמצות העומר עמדה להם בימי המן הרשע, דאמר רבי לוי: כיון שראה מרדכי את המן בא כנגדו והסוס בידו, אמר: דומה אני שאין בא רשע זה אלא להרגני, והיו תלמידיו יושבים ושונים לפניו, אמר להם: עמדו וברחו שמא תיכחו בגחלתי! אמרו לו: בין להריגה ובין לחיים - אנחנו עמך ולא נעזבך! מה עשה, נתעטף בטליתו ועמד בתפילה להקב"ה, ותלמידיו יושבים ושונים, אמר (המן הרשע) להם: במה אתם עוסקים? אמרו לו: במצות העומר שהיו ישראל מקריבים במקדש ביום זה. אמר להם: העומר הזה ממה היה, של זהב או כסף? אמרו לו: של שעורים. אמר להם: ומה היה ערכו בעשרה קנטרין? אמרו לו: די לנו בעשר מנים, אמר להם: קומו, שעשר מנים שלכם נצחו לעשרת אלפים ככר כסף (קנטרין) שלי, ע"כ.

אנו בעיצומם של ימים קדושים ונשגבים, ימים של הכנה לקבלת התורה - ימי "ספירת העומר", בימים אלו נוהגים כלל ישראל במנהגי אבלות, אין עורכים נישואים, אין מסתפרים, אין מתגלחים (לרוב הדעות) ואין לשמוע מוזיקה. מדוע? כיון שבעיצומם של ימים אלו נפטר תלמידי רבי עקיבא. וכך מספרת הגמרא: "12 אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא (24 אלף תלמידים) וכולם נפטרו בין פסח לעצרת (חג השבועות). מדוע? מפני שלא נהגו כבוד זה בזה".

אין לנו מושג בגדלותם של תלמידי רבי עקיבא שהיו תנאים קדושים. אולם לפי דברי הגמרא אנחנו למדים שלפי רום מעלתם היתה אי הנהגת כבוד זה בזה, והקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה. לכך קבעו חז"ל את ימים אלו כאבלות על פטירתם, על מנת שאנו נתבונן בימים אלו בזמן ההכנה לקבלת התורה, לנהוג כבוד בין איש לרעהו - כבוד בין אדם לחברו, לכבד האחד את השני גם בזמן שדעתו שונה משלי. רכילות ולשון הרע זה דבר איום ונורא. יהודי מדבר על חבירו, כל הזכויות שלו עוברות לשני. ואילו העבירות של השני עוברות אליו, אל מי שדיבר. ואנחנו עדיין מקלים ראש. לא מספיק נזהרים! אם נהג בכבוד לזולת ירבה השלום והאחוה ונהיה ראויים לקבל התורה "כאיש אחד בלב אחד" - הוא יום מתן תורה, זאת אומרת ימי ספירת העומר הם ימים נשגבים והם הכנה ליום מתן תורה הוא יום החמישים, ועל כך כתב החיד"א על סגולת ימים אלו (ב"לב דוד פ"א): "כי ימים הללו אשר נחו בהם היהודים לפני הר סיני - קודש הם, ומסוגלים להיטהר ולקנות ענוה ואחדות בעם ישראל, ואף גם להבין ולהשכיל בתורה הקדושה. וזה שאומרים 'אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, דינו'. הרש"ש זצ"ל אמר: כפי התנהגותו של האדם בימי הספירה, כך תהיה התנהגותו בשאר ימות השנה, משום שספירת העומר היא היסוד וההכנה לקבלת התורה, ולכן הם משפיעים על כל ימות השנה.

א. הלכות קדושת הכהנים וישראל:

- איסור על הכהן להיטמא למת (מלבד שבעה קרובים).
- איסור עשיית קרחת ושריטה, כצער על פטירת מת.
- איסור גילוח פאות הראש והזקן.
- איסור לכהן לשאת אשה שאינה מתאימה לקדושת הכהונה.
- מצוה על ישראל לנהוג כבוד וקדושה בכהנים.
- קדושתו המיוחדת של הכהן הגדול ביחס לטומאת המת, (ובהלויית המת) ובנישואין (כא, י-טו).
- מומים שבגוף הפוסלים את הכהנים מלהיכנס למשכן, ולהקריב קרבנות. (כא, טז-כד).
- איסור אכילת קדשים לטמא ולזר (כב, א-ט).
- המותרים והאסורים באכילת תרומה וקדשים (כב, י-טו).
- המומים הפוסלים בהמות מלהקריבן לה' (כב, יז-כה).
- זמן הבהמה להקדש, ולשחיטה. ואיסור נותר (כב, כו-לג).

ב. מצוות המועדים והחגים בימות בשנה וקרבתיהם:

- אזהרה על השבת (כג, א-ג).
- הקרבת הפסח ביום י"ד ניסן, וקרבת ימי הפסח (ד-ה).
- מצות הקרבת קרבן העומר, ומצות ספירת העומר.
- הבאת שני הלחם מחיטה חדשה, בחג שבועות ('חג הביכורים') עם קרבנותיהם (כג, טו-כא).
- הלכות הקציר - מתנות עניים: פאה ולקט (כג, כב).
- יום זכרון תרועה - ראש השנה (כג, כג-כה).
- יום כיפורים: התענית בו, קדושתו ומצוותיו (כג, כו-לב).
- דיני חג הסוכות - לולב, ומיניו, וסוכה (כג, לג-מד).
- סידור המנורה בכל יום, ולחם הפנים בשבת (כד, א-ט).

ג. המשך הלכות התורה:

- מעשה המגדף - החטא ועונשו (כד, י-טז).
- דיני נזיקין של מכה אדם או בהמה (כד, יז-כב).
- קיום מצות עונשו של המגדף (כד, כג).

"אָמֹר... וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם" (כא, א)

וברש"י: "אמור, ואמרת" - להזהיר גדולים על הקטנים (יבמות קיד).

הג"ר בן ציון אבא שאול זצ"ל ('אור לציון' בין אדם לחבירו מאמר ו') כתב בעניין חינוך הבנים: "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא), כלומר המידות הרעות קיימות באדם ומושרשות בו מראשיתו, ואם לא יקבל חינוך בקטנות, יגדל פרא אדם, בעל תאוות ותשוקות לדברים רעים. אבל אם מתחנך כבר מקטנות, וגדל ביחד ובשילוב עם תורה ויראת שמים, זה מקנה לו דרך חיים עד אשר יזקין, כמו שכתוב (משלי כב, ו): "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה". בדרך שמולכים אותו ימשך, בין לטוב בין לרע, וקשה לו יהיה לפרוש מדרך זו. עכ"ל.

עד כמה יכולים להיות עמוקים וחזקים שורשי הידיעות אשר סופג האדם בימי ילדותו - 'גירסא דינקותא' בבית אביו ואצל רבותיו, שאפילו בימי בגרותו כשיש רוחות סוערות הן לא תצלחנה להתגבר עליו, כי הכל תלוי בחינוך...

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א על הסגולה של הגה"ק רבי חיים פאלאג'י זיע"א בספירת העומר:

מעשה בשני יידיים מנוער, אחד חכם ואחד טיפש, שניים אלו למדו יחדיו כל ימי נעוריהם, משבגרו נפרדו דרכיהם, החכם יצא לעולם הגדול ועשה חיל בעסקיו והטיפש לא עשה מאומה ונשאר על מעמדו. פעם נפגשו השניים, ביקש הטיפש מהחכם, ידיד מנוער: "גלה נא לי סודך הכמוס עמך - במה העשרת כל כך". אמר לו החכם: "הנה מפעם לפעם הנני נודד למרחקים שם הנני קונה 'סחורה' ומביאה הנה, ובכסף שאקבל כאן תמורת ה'סחורה' מתפרנס הנני בכבוד גדול". תמה הטיפש על מעשיו, וכי ל'חכם' אתה נחשב, וכי איזו רווח יש בזה - לקנות 'סחורה' במרחק תמורת מעות טבין ותקילין, ולהביאה הנה למוכרה בעד מעות הרי בסוף נשארת עם מה שהיה לך מעיקרא - 'מעות' ללא סחורה, החל החכם להסביר לו שקנה הרבה סחורה בזול ומוכר הכל קימעא-קימעא ביוקר, וממילא נשארים בידו יותר מעות ממה שהיו בידו בתחילת הדרך וזהו שכרו. ועדיין לא נרגע הלה ברוחו, בהוסיפו להקשות, הרי יש לסוחר הוצאות הדרך, ועליו לישון במלון בעת שהותו ביריד וכיוצא בזה, נמצא שהכסף שהוא מרוויח כלה על הוצאות אחרות, ושוב חזרה הקושיא למקומה - מה רווח יש בכל טלטולי הדרכים, והיאך העשיר חכם זה. בלית ברירה הוציא העשיר החכם את פנקסו שבו נכתבו כל הוצאותיו והכנסותיו, והראה לו בפרוטרוט, הנה כך וכך הוצאות היו לי, כך וכך הכנסות היו לי, ונמצא בשורה התחתונה רווח בסכום כך וכך...

ויהי כאשר שמע מיודענו הטיפש את דבריו, הוסיף להקשות: "אם כנים דבריך, שהעיקר הוא מה שנכתב בשורה התחתונה, מדוע עליך להיטלטל בדרכים, לנסוע למרחק כה רב מביתך, קח נא את ה'פנקס' - כתוב בשורה התחתונה ככל אשר עולה ברצונך ל'הרוויח' והכל בא על מקומו בשלום! והנה אך למותר להסביר גודל טיפשותו של אותו חסר דעה, שהרי מה יועיל אם ירשום בפנקסיו שרווחיו גבוהים יותר ממה שהם באמת, כי עצם הנייר אינו כי אם חספא בעלמא, וכל תכלית עבודתו היא שלפי האמת יהיו לו הכנסות והוצאות וכו' ובזה יתרבה ממונו באמת.

כיוצא בזה ממש הוא לעניין הספירה, עלינו לזכור כל היום היכן הננו נמצאים - בימי ההכנה לקראת קבלת התורה, ולעסוק בתורה ובתיקון המידות כל אחד באשר הוא, ואז יבוא בכל לילה לסכם בשורה התחתונה, הנה היום כך וכך לעומר, כבר התקרבתי עוד קצת לקראת 'הר סיני', אבל לא סגי לספור ספירת העומר בתפילת ערבית ברחימו ודחילו בקולות וברקים, ואילו במשך כל היום להסיח דעתו לגמרי מכל עבודת האדם בימים אלו. כי אין הנהגה זאת דומה אלא לאותו טיפש שבסכלותו טועה וחושב שאפשר לשנות הוצאות ע"י שמשנה את המספרים בשורה התחתונה - כשיספור בסוף היום 'היום כך וכך...' ואף שאין זלזול ח"ו בקיום המצווה כראוי, מיהו העיקר חסר מן הספר.

אגב אורחא יש להביא מה שכתב הגה"ק רבי חיים פאלאג'י בספר "מועד לכל חי" (סימן ה' אות כ"א) בשם ספר "שלמי חגיגה" בשם אגרת הרמב"ן, וזה לשונו: "כל ימי העומר יאמר בשעת ברכת כהנים תהלים מזמור (ס"ז) "למנצח בנגינות" בצורת המנורה והוא סגולה נפלאה להצליח בכל מעשיו ואינו ניזוק כל אותו היום.

ומוה"ר חסיד שבכהונה רבי אליהו שלמה הכהן האתמרי בספר "שבט מוסר" (פ' ל"א אות י"א) הביא זה בסתם וכנראה שהבין שהוא טוב לכל ימות השנה, "עכ"ל. [ע"פ באר הפרשה]

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה..." (כג, טו)

"החינוך" (מצוה ש"ו) שואל: מדוע אנו מתחילים לספור רק ממחרת יו"ט הראשון של פסח, ולא מליל יו"ט של פסח? ומתוך: היום הראשון נתייחד כולו להזכרת הנס הגדול, והוא יציאת מצרים, שהוא אות ומופת בחידוש העולם ובהשגחת ה' יתברך על בני אדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו דבר אחר. על כן נתקנה תחילת הספירה מיום שני.

ועוד כתב ה"חינוך": כדי להראות בנפשנו החפץ הגדול ליום הנכבד הנכסף אל לבבנו (מתן תורה - חג השבועות), כעבד ישאף צל וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף שיצא לחרות, כי המניין מראה לאדם כי כל חפצו להגיע אל הזמן ההוא, וזה שאנו מונים לעומר כך וכך ימים עברו מהמניין, ואין אנו מונים כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה לנו הרצון החזק להגיע אל הזמן.

ספירת העומר - ההכנה לקבלת התורה

אין מברכים על ספירת העומר ברכת "שהחיינו", לפי שאינה נשלמת במצווה עצמה, וכל כולה הינה כעין מכשירי מצוה לקראת חג השבועות. עובדה מעניינת היא, ששמו של חג השבועות נקבע על שם השבועות שקדמו לו, בניגוד לחג המצות וחג הסוכות, ששם נקבע ע"ש המאפיין הייחודי שבו, כסוכה שהיא עיקר מצות החג. ועוד חג זה שונה ממועדי ישראל, בעובדה שהתורה לא קבעה יום מסוים בחודש, שאז החג, אלא ביום שאחרי תום ספירת העומר. **ללמדך שהמאפיין העיקרי למועד קדוש זה, הוא ההכנה המתמשכת לקראתו.**

טעם נוסף מובא ברשב"א: לפי שאין מברכין ברכת 'שהחיינו' אלא על דבר שיש בו הנאה ושמחה, כגון לולב שהוא בא לשמחה, פדיון הבן על שיצא מכלל נפל, תקיעת שופר שבא לזיכרון בין ישראל לאבינו שבשמים, ומקרא מגילה משום שניצלו מגזירת המן, אבל ספירת העומר - אין בה שום דבר לשום הנאה, ואדרבה, מאחר שאין היום הקרבת העומר, בספירת העומר אנו מעלים צער בזיכרונו שאין לנו את בית מקדשינו להקריב בו העומר, ולכן אנו גם מבקשים אחרי הספירה "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו", על כן בזמן צער זה לא שייך לומר ברכת 'שהחיינו' על ספירת העומר.

עוד מציין ה"פני מנחם": אם נספור את פסוקי "עשרת הדברות" נמצא בתורה י"ג פסוקים בעניין. אולם פרשת ההכנה לקבלת התורה מפורטת בכ"ו פסוקים, כפליים, ללמדך עד כמה חשובה ההכנה לקבלת התורה.

הגמרא (ב"מ פ"ד) מספרת על ריש לקיש שהיה ראש השודדים, וכשקיבל על עצמו עול תורה, מיד נתקף בחולשה, כי התורה מתשת כוחו של אדם. ואפילו שלא החל ללמוד תורה. אלא שההכנה הנפשית לקראת התורה, מיצתה ממנו את כל הכוחות הפיזיים, וכך היה אצל עם ישראל, שאם נשים לב נראה כי בראש חודש סיון עצמו לא נאמר לישראל ציווי כל שהוא, ורק למחרת בב' סיון נאמר להם: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים", וחז"ל אומרים שנמנע הקב"ה מלצוות על העם ציוויים כל שהם משום חולשת הדרך. ותמהו המפרשים: הרי ביאתם להר סיני הייתה בדרך ניסית, "על כנפי נשרים", וא"כ ממה התעייפו? אומר ה"בית ישראל": חולשתם נבעה מההכנה המאומצת שלהם לקראת קבלת התורה.

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם" (כב, לב)

וברש"י: "ולא תחללו" - ממשמע שנאמר ולא תחללו מה תלמוד לומר ונקדשתי, מסור עצמך וקדש שמי, יכול ביחיד, תלמוד לומר בתוך בני ישראל.

אני בת 13 ומתגוררת בירושלים, הורי הם אנשים יקרים וטובים שנותנים לנו את הלב ואת הנשמה, ולא חוסכים מאיתנו את כל מה שאנו צריכים. הם מקפידים שיהיה לנו אוכל בשפע וביגוד טוב ומכובד. אך הם לא יסכימו לשלם כסף עבור בגד רק מפני שרשום עליו שם חברה מסוימת כמו כל משפחה גם אנו יוצאים לפעמים לחופשות, אצלנו בבית "טיול גדול" משמעו מסע משפחתי לצפון, דהיינו לחרמון או לטבריה, ו"טיול קטן" הוא לאזור המרכז.

אבא שלי כחלק מהמדיניות הכלכלית תמיד מודיע לנו מראש מה התקציב לכל נסיעה וגם מסביר לנו איך נחלקו בין האטרקציות השונות. את האוכל לטיול אימי מכינה ואנו מסייעים לה בשמחה.

בחופש האחרון יצאנו ל"טיול גדול", שכרנו מיניבוס לצפון, ותוכנן שיט בכנרת וטרקטורונים. אבא הודיע לנו מה התקציב וגם פרט איזה סכום מיועד עבור איזו אטרקציה. בדרך לצפון החליטו הורי שהמיניבוס יכנס לנתניה, שם נעשה חניית ביניים ונאכל מול הים.

כשהגענו לטיילת אחד האחים שלי ביקש ללכת לשירותים. אבי חיפש מסעדה שאליה יוכלו להיכנס, היו שם כמה מסעדות אך אבא שלי אמר שחייבים למצוא מסעדה כשרה כי אם יראו יהודים דתיים נכנסים למסעדה שאינה כשרה זה יהיה חילול השם, שכן אף אחד אינו יודע לאיזו מטרה הם נכנסים. נהג המיניבוס הוביל אותנו למסעדה בהכשר מהודר הממוקמת בהמשך הטיילת, ואבי ואחי ירדו.

בכניסה למסעדה עצרה אותם מלצרית ושאלה: "כמה אתם?" אבי השיב: "הבן שלי צריך לשירותים", היא היססה ואחר אמרה: "אוקיי, בסדר, הכנסו".

אבי המתין בתוך המסעדה, כאשר יצא אחי מהשירותים ראה אותו המנהל והחל לצעוק: "זו מסעדה כאן! לא שירותים ציבוריים, באיזו רשות נכנסתם?" אבי ואחי לא ענו ומנהל המשמרת המשיך לגעור בהם: "אתם אנשים דתיים! איך אתם מרשים לעצמכם להשתמש בשירותים בלי רשות?!" אבי לא ידע מה לומר, הדבר הפשוט והמתבקש היה לומר לו: "אדוני, אתה טועה קיבלתי רשות להיכנס..." אבל אבא ידע שאם יעשה זאת הוא יפגע במלצרית שעקבה אחר הנעשה ונראתה מאוד מתוחה. זו תהיה כפיות טובה וגם לשון הרע, ומצד שני מה שקורה כעת זה חילול השם, הוא חייב להוכיח למנהל כמו גם לסועדים ששמעו את הגערות שהוא לא השתמש בשירותים ללא רשות, איך עושים זאת?!...

אבא פנה למנהל ואמר: "אדוני היקר, חבל לכעוס לחינם, אנחנו מתכוונים לאכול כאן, לא רק שנינו אלא כל המשפחה שלנו שתיכף תכנס לכאן".

"הו, סליחה התנצל המנהל, אני ממש מצטער, פשוט יש אנשים שנכנסים בלי רשות, אני בטעות חשבת..."

"זה בסדר, רק תגיד לי איפה אנחנו יושבים", "כמה אתם?" שאל המנהל "תשע נפשות, תכף השאר מגיעים", אמר אבי.

אחי המופתע רץ בציווי אבי למיניבוס לקרוא לנו. כשראינו את אחי מתקרב לבדו לא הבנו מה קרה...

הוא עלה למיניבוס מתנשף ואמר: "בואו תכנסו למסעדה, אנחנו נאכל שם?" "מה מסעדה?" שאלנו בתדהמה, והוא סיפר במילים קצרות מה התרחש, ואנו מיהרנו לרדת מהמיניבוס ולהתקדם לכוון המסעדה כשבדרך אנו דנים האם הסעודה תהיה על חשבון האטרקציה או לא, מצד שני גם המסעדה הייתה אטרקציה לא רעה בכלל.

נכנסנו כולנו למסעדה, בינתיים עמלו כמה מלצרים לחבר שולחן לשולחן, כולנו התיישבנו והשתדלנו לשמור על ארשת מכובדת, המלצר הגיש את התפריט ולאחר מס' דקות שב ושאל: "מה תירצו להזמין?" הוריי עיינו בתפריט ואחרי שהתאוששו מההלם מהמחירים החלו להזמין מנות לכולנו, הייתה זו אטרקציה אמיתית עבורנו, ישבנו כמו מלכים והמלצרים שרתו אותנו והביאו מאכלים ומשקאות.

בין לבין התלחשנו על הסיבה שבגללה זכינו לאטרקציה הזו כשבאויר תלויה השאלה הגורלית איזו אטרקציה נפסיד?... לקראת סיום הארוחה ראינו התקהלות של כל המלצרים במסעדה כולל מנהל המשמרת ועוד אדם מכובד, הם יצאו מהמטבח כשכל אחד מהם מחזיק מגש עם קינוח ועליו זיקוקים, הסתכלנו סביבנו לראות איזה אדם חשוב סועד עם פמלייתו, כל הצוות התקדם לאיטו כשזיקוקים נעוצים בעוגות ובכדורי הגלידה. והם פנו הישר אלינו והקיפו אותנו ובתנועה אחידה הניחו אותם על שולחננו.

"מה זה? אני חושב שיש כאן איזו טעות" אמר אבי, "זה בסדר, אתה באמת לא הזמנת ואתה גם לא תשלם, זו מתנה של צוות המסעדה, לך ולמשפחה היקרה שלך", אמר מנהל המסעדה.

הוא התיישב ליד אבי כששאר הצוות נשאר לעמוד. "תקשיב, אחרי שהתיישבתם אמר לי אחד המלצרים שהמלצרית בוכה, הלכתי אליה ושאלתי אותה מה קרה והיא אמרה בחשש: "אני נתתי לאיש הזה להיכנס לשירותים, ואז מנהל המשמרת צעק, הייתי בטוחה שהוא יפטר אותי והייתי מתוחה נורא ואז קלטתי שהאיש הדתי הזה החליט לקחת ארוחה לכל משפחתו העיקר שלא אפגע, אני בוכה מהתרגשות, האיש נהג כן כדי להגן עלי, אף פעם לא התחשבו בי כך, אין בני אדם כאלה בעולם!" בזמן שאכלתם אנו במטבח התרגשנו מן המעשה המתחשב שלך, זו המתנה שלנו אליך, מכל הלב. הילדים שלך יכולים להיות גאים בך, אתה אדם מיוחד".

סיימנו לאכול את הקינוח ואז הגיע הזמן לשלם, אבי פתח את פינקס העור וגילה שאין שם חשבון, היה שם כרטיס הנחה של 50% לפעם הבאה שנגיע למסעדה.

אבא שלי קרא למנהל ושאלו: "כל הכבוד לכם על הפעם הבאה, אבל מה עם התשלום על הפעם הזו?"...

אמר לו המנהל: "הפעם הזו היא חינם, המדיניות שלנו היא שלא לקחת כסף ממלאכים!"

יצאנו משם מרוגשים והמשכנו במיניבוס לצפון, עשינו את כל האטרקציות שתכננו אבל ידענו שכזאת אטרקציה מרגשת לא נחווה לעולם ואני לא מתכוונת לאוכל אלא הידיעה שאבא שלי באמצעות החכמה והמידות הטובות שלו גם התחשב בזולת וגם מנע חלול ה' ויותר מכל עשה קידוש השם גדול.

את הדקות הספורות שעמדו לרשותו, פתח את פיו ואמר לי: אתה יודע, אנחנו מצויים בחג, היהודי הוא הצביע על העשן המיתמר ועולה מכבשני הגז, ואמר: הנה ענני הכבוד! ענני עשן אלה מצביעים בעצם מהותם על כך שיש אלוקים בעולם, שהבטיח ואמר בתורתו (דברים כח, לד) "וְהִיִּיתַם מְשֻׁנְעֵי מִמְרָאָה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה", והתרה בנו "וְהִיא אִם לֹא תִשְׁמְעוּ... לִכְבֹּשֵׁנִים הָאֵינִים. וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ מִתְקִימִים בְּנוֹ עֵתָה בְּמִלּוּא עֹזֹם, וְלִכֵּן הֵם עֲנִי כְבוֹד, שְׁבַצִּילִם יֵשׁ בְּאִפְשָׁרוֹתֵינוּ לְחַסוֹת גַּם כֹּאן, סִמּוֹךְ וְנִרְאָה עֲנִינִים אֵלֶּה מוֹכִיחִים לָנוּ בְּעֵלִיל שְׂכָאֵר "יִיָּסֵר אִישׁ אֶת בְּנוֹ ה' אֲלֵקֶיךָ מִיִּסְרָךְ" (דברים ה, ה), וְזוֹ הַהוֹכָחָה הַבּוֹלֶטֶת שֵׁשׁ אֲלֻקִּים בְּעוֹלָם. אֲבָל לֹא רַק סוֹכָה יֵשׁ לָנוּ כֹּאן, אֲלָא גַם אַרְבַּעַת הַמִּינִים כְּשָׂרִים, אָמַר הַיְהוּדִי. שֶׁהֵרִי הַלּוֹבֵב מִסְמֵל עַל הַשְּׂדֵרָה, וְחוֹט הַשְּׂדֵרָה שְׁבֻגוּפֵי כֶּשֶׁר הוּא, מִפְּנֵי שְׁבַכְל יִמֵּי שְׁמֵרְתִּי אֵת עֲצָמֵי מְלֵהִיגֵל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת; הַהֶדֶס מִסְמֵל אֵת הָעֵינִינִים, הָעֵרְבָה הִיא נֶגֶד הַפֶּה, וְגַם הַפֶּה שְׁלָנוּ כֶּשֶׁר וְטָהוֹר הוּא, שֶׁהֵרִי אִיזָה דִּיבּוּרִים אֲסוּרִים אֲפֻשֶׁר כְּבֵר לְדַבֵּר בְּמִקּוֹם כִּזֶּה? כֹּאן, בְּאוֹשׁוּיָךְ, כְּשֵׁרֹת וְטָהוּרוֹת הֵן, שֶׁהֵרִי מֵהַ כְּבֵר אֲפֻשֶׁר לְרֵאוֹת כֹּאן, בְּמַחֲנֵה הַמּוֹת הַזֶּה?! רַק עַל הָאֲתָרוּג יֵשׁ קֶצֶת מִקּוֹם לְחֹשׁוֹשׁ... שֶׁהֵרִי הָאֲתָרוּג הוּא נֶגֶד הַלֵּב, וְאִינֵי בְּטוֹחַ שֶׁהֵלֵב שְׁלֵי שְׁלָם... הָאֲתָרוּג שְׁלֵי כֶּשֶׁר, כִּי בְּרַגְעַ זֶה אֲנִי מְרַגֵּשׁ, בְּוֹדָאוֹת, שֶׁהֵלֵב שְׁלֵי שְׁלָם לְגַמְרֵי עִם בּוֹרְאִי... אֵין לִי שׁוֹם שְׁאֵלוֹת וּסְפֻקוֹת... כֹּאֲשֶׁר צַעֲדֵנוּ יַחַד יוֹד עוֹד כְּמֵה מְטָרִים נּוֹסְפִים, וְהִגַּעְנוּ אֶל פֶּתַח הַכְּבֻשִׁנִּים, פֶּתַח הַיְהוּדִי הַהוּא אֵת פִּיּוּ בְּשֵׁנִית וְאָמַר: עֲכָשִׁיו גַּם מִלִּים הַמְּמִיסוֹת כֹּל לֵב: "צִדִּיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו! אֲנִי הוֹלֵךְ לְמַסּוֹר אֵת נַפְשִׁי בְּעַבְרוֹ, וּבְעוֹד מִסְפָּר שְׁנֵי אֵהִי כְּבֵר עִם אֲבֹא" ... הָאֵם נִשְׁמַע כְּדַבֵּר הַזֶּה בְּכָל אֹמֵה וְלִשׁוֹן שֶׁעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה? אִיפֹה רּוֹאִים נֶאֱמָנוֹת מוֹחֲלָט שְׁכֹז? אִיפֹה? וְכֵמָה צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהִיּוֹת מְאוֹשְׁרִים עַל שְׁזַכֵּנוּ לְהִימָנוֹת עַל בְּנֵי שֶׁל עִם טָהוֹר וְקָדוֹשׁ שְׁכָה! [בְּרַכֵּי נַפְשִׁי]

"אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הפורים" (כג, כז) - אי אפשר לקפוץ בבת אחת!

במלחמת יום כיפור היו אבודות רבות בנפש. החיילים היו מדוכאים ונכאי רוח והמפקדים ניסו בכל דרך להעלות את המורל. באחד הימים הוזמן המשגיח, רבי שלמה וולבה זצ"ל, להרצות בפני החיילים בבסיס רפידיים, בקצה חצי האי סיני. כיוון שמביתו שבירושלים ועד קצה חצי האי סיני מפרידה דרך ארוכה ומייגעת, הוא התבקש להגיע לנמל התעופה בשדה דוב, ומשם נלקח במטוס תובלה שהביא אספקה לחיילים עד בסיס רפידיים. הטיסה עברה במהירות והכול היה נראה תקין, עד שהמטוס החל להיכנס לאזור הקרבות בחצי האי סיני. לפתע הבחין הגר"ש וולבה לחרדתו שהמטוס טס בטיסת גחון במהירות ובגובה נמוך מאוד, וכמעט נושק לגבעות! גבעות המדבר טסו מול עיניו, והוא נאחז חלחלה: סטיה קטנה של המטוס והוא מתרסק אל גבעות החול השוממות. הוא ניגש במהירות לתא הטייס ושאל: מדוע הנמכת טוס? אתה לא רואה שאנו בסכנה? השיב לו הטייס: כשאנו באזורי הקרבות, אנו בשטח הקליטה של מכ"ם האויב. המכ"ם מנסה לאתר גורמים חשודים ולפגוע בהם. אם יאתר האויב את המטוס התובלה שלנו, הוא עלול לשלוח טיל להפיל אותנו, ואז ניכנס למרדף מיותר ומייגע. אני מעדיף לרדת מתחת לגובה המכ"ם כדי שלא יגלה אותי כלל, ולמנוע את העימות.

כששמע הרב וולבה את תשובת הטייס, הקיש את התקרית מיד למאורעות החיים, וחשב לעצמו: מדהים! והלא גם נפש האדם פועלת באותה דרך. השינוי מתחיל בטיסה נמוכה. סמוך לגובה הארץ ומתחת למכ"ם של היצר הרע. היצר הרע לא יתן לנו בשום דרך שבעולם לערוך מהפך בבת אחת. אם נקבל עלינו לא לכעוס, היצר יזמן לנו משהו שיוציא אותנו מהכלים. הוא יביט בנו בלגלוג וישאל: הלא אתה רצת בעקבותיי כל כך הרבה שנים - נראה לך שתצליח לשנות את המסלול? וזה ההבדל בין חכם לפיקח. פיקח מכניס עצמו לבעיות, ואח"כ מחפש דרכים להיחלץ מהן, פעם בהצלחה ופעם בכישלון. חכם אינו נכנס מראש לקרב. אם יכנס אדם לחדר כושר וינסה להרים משקולת של 150 ק"ג, הוא יחטוף פריצת דיסק. רק באמצעות תכנית איטית בליווי מדריך, יתרחש המהפך בהדרגתיות. גם בעניינים הקשורים לנשמה, עלינו לכלכל את צעדינו בשלבים, באופן זה נוכל להשיג שינוי אמיתי ולהתעלות אל פסגת הקדושה והטהרה. [ניצוצות]

"בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּפּוֹת שִׁבְעַת יָמִים לָהּ" (כג, לד)

הרב ירמיהו אברמוב סיפר לי מעשה מופלא בשם תלמיד חכם מליקוואד ששרד את השואה. תלמיד חכם זה סיפר שהזדמן לו ללוות כמה פעמים, בתפקידו במחנה אושוויץ, את הקדושים שהלכו אל הכבשנים, וידעו שבעוד מספר דקות הם מתעתדים לעזוב את העולם, ולהגיע אל כסא הכבוד של אביהם שבשמים. הלכתי פעם עם אחד היהודים שהובלו לטבח, והיה זה חג הסוכות. כשהבטתי במראה פניו, הייתי בטוח שאתקל בפנים מדוכאות ועצובות. מה גדלה פליאתי כשראיתי שעל פניו שורה שמחה, ממש שמחת חג הסוכות! ולמרות שבסביבה בה אנחנו נמצאים, אי אפשר למצוא סוכה, ההרגשה שלי היא שאני בתוך סוכה. כיצד? היהודי שהובל לכבשנים ניצל

בברכת התורה

ריון ברינה

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמֵה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת מו"ר אבי יעקב בן רחל וצדוק מרת אימ: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: **דינה בת שרה** ט"ו איר נפתלי בן רוזה: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה סלמן בן חבו דוד: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: שלמה בן זוהרה אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: סמי בן חנה

משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: ישראל מאיר בן טהרה מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמשון מרים בת עזיזה: נוראני בת מרים ורבי: כתון בת חביבה: אהובה (דייני) בת טובה שמחה בת סרח: חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה **ההצלחה:** אריה (לאון) בן מלכה

זיווג הגון - זהבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר (Jimmy Shmuel ben esther) רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: הדס-הודיה בת פאולה: אלקנה רחמים בן איריס

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א אברהם בן חנה: יעקב ישראל בן גלית אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זוליס בת חנה דוד בן שמחה: מנחם בן עליזה: איתן חיים בן שלומית פאולה בת דינה: זהבה בת הודיה: גלית בת רות מרים קרן בת רבקה: אילה לאה בת ציפורה שרה בת רבקה: שרה תהילה בת חנה אברהם בן אנט: פיב בת חביבה בן חמו אריאל בן אביגיל: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: מרית בת רחל

לזרע של קימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה ריזל בת מינה: שרה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל יובל בן שלומית רחל בת חיה עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - **050-3828752**

או במייל: **Ronbarina@gmail.com**

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.7471102

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.7471102